

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrto leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj Li.

V Ljubljani, 14. januarja 1898

List 2.

Beseda božja.

Ali veš, kje teče vir,
Ki deli ti dušni mir.
Kjer nebeško jed okuša
Tvoja smrtnobolna duša?
Ki očesi ti izpira.
Te ozdravlja hudih ran,
Ki nebesa ti odpira,
Veš za virček ta, kristjan?

Duša, znaš li za drevo,
Ko te solnce žge gorko,
Kamor potnik vroč prihaja,
V ljubki senci se ohlaja?
Za drevo, ki steza veje
Večne sreče v slednjo stran,
V ljudstva vsa do skrajne meje,
Znaš za to drevo, kristjan?

Zna na ono stran za most
Tvoja čez prepad modrost,
Ki v deželo sreče pelje,
Kamor priti imaš želje?
Večni Mojster most je zgradil
Čez prepad in grob teman.
Jezus pot je čezenj vgladil,
Znaš za most le ta, kristjan?

Potnik, kam hitevaš v mrak?
V grozo nese te korak,
In ne išči sred puščave
Sence in zelene trave;
Hočeš skozi puščo iti,
Vživaj preje vir hladan,
Češ z viharji se boriti,
Spej v zatišje, o kristjan!

Ako priti češ v nebo,
Spej kot Kristus je, tako!
Češ tešiti domotožje,
Hodi, kakor Jagnje Božje;

Vir, obrambo, zvezdo v zmedi,
Most in pot čez grob strašan
Našel v božji boš besedi,
Slušaj verno jo, kristjan!

A. Hribar.

Kaj je papež?

Koncem prejšnjega in začetkom tega stoletja se je govorilo, da je papež Pij VI. († 29. avg. 1789.) zadnji papež, in da bode prenehala katoliška cerkev. In res je bil takrat položaj cerkve žalosten in obupen. Papež je umrl v pregnanstvu, Rim je bil v rokah francoskih prekucuhov, kateri so imeli malone vso Italijo v svojih rokah, kardinali so bili razpršeni na vse strani, Napoleon je bil na vrhuncu svoje moči, ostale vlade so bile poražene. To je dalo povod nasprotnikom Kristusovim, da so s tako gotovostjo oznanjevali konec krščanstva.

Toda pokazala se je roka Božja! Razkolni Rusi, Turki, Angleži in Avstrijci so osvojili Italijo, pognali iz nje Francoze in povrnili cerkvi njeno slobodo. Petintrideset kardinalov, zbranih v Benetkah, je izvolilo dne 14. sušca 1801. papeža Pija VII.

Bog je pomagal, ker Njegova cerkev ne more propasti do konca sveta, in vsled tega tudi papeži ne bodo prenehali do sodnjega dne. Moč in slava papeževa rase pred vsim svetom, pred vsemi narodi; zlasti se je pomnožil ta vglad pod papežem Pijem IX. in slavnim Leonom XIII., kateri ga je povzdignil tako visoko, kakor morebiti noben papež v zgodovini.

Radostni zremo na častitljivi Rim, kjer slavi sivi starček Leon XIII. svojo biserno mašo.

Srce nam bije živahneje, ko ga gledamo po telesu tako slabotnega, a po duhu tolikega velika: hvaležni se oziramo proti nebesom, katera ga prav čudežno pokonci držé. Nehote nam vhajajo misli od Leona do Pija, do Gregorja in vse nazaj do sv. Petra, in razprostira se pred našimi očmi vsa zgodovina papežev, njih božje delo, njih nauki, trpljenje njihovo, in zlasti njih velika in zmagonosna slava.

Ko premišljujemo njih zgodovino, se začuden vprašamo, kaj je torej papež? Glede na njegovo življenje in delovanje bomo odgovorili: Papež je 1.) središče cerkvene jedinosti, 2.) vrhovni poglavar cerkve, 3.) nezmotljiv učitelj in 4.) preslavni vladar.

1. Papež je središče jedinosti.

Katoliška cerkev ima nekak demokratičen, ljudoljuben značaj; karkoli zahteva ljudovlada, najdeš v njej. Vsi njeni člani so pred zakonom jednaki: nihče ni izključen od kake pravice, od kateregakoli dostojanstva, od katerekoli dobrote v cerkvi. Kakor so podvrženi prosti verniki avtoriteti, tako tudi oni, ki avtoriteto imajo. Premjati morajo ravno tako verske odloke, zakramente, zlasti zakrament sv. pokore, iz rok drugih duhovnikov, pokoravati se morajo splošnim zakonom veliko strožje kakor posvetni vladarji. Cerkevni zakoni namreč nameravajo blaginjo cerkve ali večno izveličanje kristjanov: zato jih ne morejo niti škofje, ne more jih niti papež prezreti, da bi se ne pregrešil. Poglavarji cerkveni namreč niso samo oznanovalci zakonov, katerih bi jim ne bilo treba spolnovati, temveč so tudi voditelji neumrjočih duš, in se morajo že zaradi dobrega vzgleda tudi sami posluževati sredstev, s katerimi se doseže večno izveličanje. Cerkevna oblast je dana za vernike, vendar ni dana vernikom. Komu je torej dana?

V cerkvi vidimo povsod škofo, kateri vladajo posamezne cerkvene pokrajine. Kot nasledniki apostolov tudi oni zakonito podučujejo in dele milosti in zakonito vladajo svoje narode. Škofovstvo je ustanovil Jezus Kristus in mu dal oblast. Torej je škof tisti, ki ohranja jedinstvo v svoji škofiji. Brez njega, kamo li proti njemu se ne sme po božji naredbi niti jedno sveto delo izvršiti. Duhovniki v raznih službah delajo mesto njega, poslani so v njegovem imenu in potrjeni od njega. Škof je po naredbi božji središče jedinosti v svoji škofiji.

Kdo pa združuje škofo v jedinstvo? Ali so morebiti škofje sami nezavisni? To ne more biti, ker potem bi Kristusova cerkev ne bila prava družba, ne bila bi jedina. Ali naj bi vezal škofo v jedinstvo državna oblast, svetni vladar? Ne.

Svetni vladar ne more vladati cerkve, naj bi imel za-se tudi „sveto sinodo“ ali kaj podobnega, ker vladar niti po škofih ne more vladati v cerkvi, ker nima v tem oziru nobene oblasti. „Sveta sinoda“ pa samo dokazuje, kako prepotrebna je oblast tudi nad škofi, naj si bode tudi umetna. Pa recimo, da bi bilo to dopuščeno, kako bi pa mogla združiti škofo v jedinstvo svetovna oblast v vseh drugih cesarstvih, kraljestvih in republikah? — Morebiti je za jedinstvo cerkve Jezusove dovolj ista vera, isto bogočastje, isti zakoni? Ali se more vzdrževati ta jedinstvo samo z istim pravilom vere, s sv. pismom in cerkvenimi nauki, z raznimi stopnjami cerkvenih oblastij, kakor škof, nadškof, patrijarh? Poglejmo samo vzhodno cerkev in videli bomo, da se na ta način ne more vzdrževati cerkevna jedinstvo; posamezne države in države se cepijo druga od druge in postajajo samostojne v političnem in ob enem v verskem oziru. Jedinstvo ne ustvarja ista vera, isto bogoslovje, isti zakoni, temveč škof, ki s svojo oblastjo drži vse v isti veri, v istem bogočastju in v poslušnosti napram zakonom. Kdo naj pa združuje škofo v jedinstvo? Vemo, da se morejo posamezni zmotiti in bi tudi svojo čedo potegnili seboj v zmotnjava; saj vidimo, kako skušajo patrijarhi vzhodne cerkve postati nezavisni, toda s tem se že ruši jedinstvo cerkve, katera je ravno bistveni znak Jezusove cerkve.

Da se ohrani jedinstvo, je mogoče samo na dva načina; da je med vsemi škofi jeden škof, ki ima nad njimi vrhovno zakonito oblast, ali da se zbirajo škofje v skupne zbornice in z njimi vladajo cerkev. Ali so pa skupni zbori sploh mogoči, zlasti dandanes med cerkvi sovražnimi družbami in državami? In poleg tega, kdo naj skliče zbor in kdo naj jih prisili, da se ga vdeležijo? Kdo naj mu predseduje in veljavno vodi razprave? Kdo naj skrbi za to, da se zbornični odloki in odredbe povsod izvršujejo, da jih izpolnujejo tudi škofje, ki so tem odredbam nasprotni? Glejte, zopet bi bila jedinstvo cerkve pri kraju.

Vsekako je torej treba, da je poleg škofov še neka višja oblast. V vzhodni cerkvi take oblasti ni; ona nima niti skupnih zborov, odkar se je odtrgala od Rima; zato ni v njej nobenega napredka, kakor ga vidimo za časa prvih skupnih zborov. Ustanoviti bi se torej morala višja oblast v cerkvi, kateri se morajo pokoravati škofje, ako bi je ne postavil sam Božji Ustanovitelj. Taka oblast, ustanovljena s cerkvenimi zakoni, bi bila z ozirom na človeško slabost škofov slaba, neprimerno slabša od

vrhovne oblasti, kakoršno je ustanovil sam Jezus. Jedinó tako razvrščena oblast, le tak primat bi mogel utisniti cerkvi oni znak jedinstvi, s katerim hoče Jezus, da se odlikuje Njegova cerkev.

Ali je ustanovil Jezus tako oblast? Tako je. Peter je skala, na katero sezida Jezus svojo cerkev; brez te skale ni Jezusove cerkve; Peter ima ključé Jezusovega kraljestva; brez Petra torej ni v cerkvi prave oblasti in uprave; Peter je pastir celi čedi: brez Petra se bi čeda razpršila. Peter je umrl: toda cerkvi je treba, da ostane skala, ključar, pastir: sicer propade. Toda Peter, čeravno je umrl, živi vendar duhovno v svojih naslednikih, ki so podedovali od njega vse, kar mu je Jezus izročil. Nasledniki Petrovi, to je papeži, imajo v cerkvi vrhovno oblast: zato so središče jedinstvi, katero tvorijo in vzdržujejo.

(Dalje sledi)

O namenu človekovem.

Dandanes, ko se ljudje zopet tako mnogobrojno pogrezujejo v staro brezverstvo, paganstvo, zdi se nam potrebno zastaviti vprašanje: Človek, kaj je tvoj namen? Kaj je tvoj namen, o človek, ki si mimo vseh drugih stvari tako visoko odlikovan in povišan, da ti mora vse stvarstvo služiti? Primerjajoč samega sebe, ki imaš um in prosto voljo, z drugim brezumnim stvarstvom, ki se mora slepo pokoriti naturnim zakonom, si gotovo moraš kdaj zastaviti vprašanje: Čemu sem na svetu? Kteri je moj pravi, zadnji, najvišji namen, po katerem moram hrepeneti, za kterege se mi je truditi in boriti? To je vprašanje, ki si je vsak pameten človek zastavi in si potem po odgovoru na to vprašanje uravna svoje življenje.

Nekak namen mora človek tu na zemlji vendar le imeti. Saj se že sama misel, da bi bil človek tukaj brez namena, upira človeški naravi. Vrh tega vidimo pa krog sebe, da ima vsaka stvar na svetu neki njej določen krog in namen, v katerem biva, se giblje, dela ter mu služi. Da, ljudje presojujejo vrednost in nevrednost slednje stvari ravno po zmožnosti, s katero svojemu namenu služi.

Kakor pa ima vse, kar je in živi, svoj določeni delokrog, svoje določeno mesto v naravi in namen, torej ne more to biti drugače pri človeku, ki je krona vsega stvarstva na zemlji.

Toda kteri je pravi namen, gotovi smoter človekov? Če hočem kdaj imeti notranji mir, dobiti moram najprvo jasen, določen odgovor na to vprašanje. Priti moram tudi do gotovega zaključka.

Že stari so skušali in si mnogo ubijali glave, da bi to vprašanje prav odgovorili. Niso pa imeli svojih prizadevanj kam drugam nasloniti, kot le na svoj um in njegove zmote; in zato si bil kakor trst v vodi ali pero v zraku, ki se sem ter tja ziblje. Tako nam pripoveduje že sv. Avguštin († 430), da so že ob njegovem času modrijanje nad 300 različnih odgovorov odgovorili na to vprašanje.

I.) Ali more biti svet s svojimi zakladi pravi smoter in zadovoljajoči namen človekov?

Prav naravno je tedaj, da poizvedujemo najpreje v natori, v kateri smo, jeli ona naš smoter, in če mora naše mišljenje, čutenje, hotenje in ravnanje le njej služiti? — Ni treba dosti govoriti, da ovržemo to misel.

Najprvo je že razmerje mej človekom in drugimi stvarmi tako, da stvari človeku služijo, ne pa človek stvarjem. Vsakdanja skušnja nas o tem jasno poučuje. Res je človek s svojim telesom, katero je iz zemlje vzeto, s čutno naturo v mnogoteri zvezi in tudi odvisen od nje: toda duh človekov, ta nadkriljuje vse to, kar morda telesne njegove sile nadvladuje. Če pa človek spozna, da je po svojem višjem bistvu gospodar celemu stvarstvu, tedaj ne more po njegovem stališču biti naloga njegova, da bi služil stvarjem, ki so nižje, manjše od njega. Kdor to trdi, ta bi moral tudi priznati nesmisel, da razum nespamet sluzi.

Drugič pa čuti človek v sebi neki nepremagljivi nagon po pravi sreči. Ta prava sreča pa je njegov istiniti smoter in namen. Svet pa z vsim svojim bogastvom človeka nikdar in nikakor ne more zadovoljiti. Prava sreča pa je ono stanje, v katerem si človek ničesar višje ne želi. Pa pripoznajmo: človek ima vse, česar si želi, kar mu svet časti in zlata dati premore, ostane venar le v srcu človekovem gotova zavest, da bo moral nekega dne vse to zapustiti, namreč ob dnevu smrti. — Torej prava sreča človekova to še ni, še manj pa, če stvar približneje pogledamo. Vse bogastvo sveta, naj se imenuje kakor koli, ne more zadovoljiti človeškega srca. Kralj Salomon, čigar sreča in bogastvo je celo pogovor postalo, vse imenuje nečimernost. Aleksander Veliki, ki je vsega, česar si je srce požeželo, v obilici imel, ki si je celo ves znani svet podjarmil, je jokal, ko je čul, da so še dežele, katerih si ne more priboriti. In ko bi jih tudi dobil, njegovo srce bi ne bilo zadovoljno. In koliko skrbi ima oni, ki si hoče pridobiti in ohraniti svetno bogastvo. Kdaj ima česčen človek dovolj časti, kdaj milijonar dovolj milijonov? Ali ne rastejo s častjo in premoženjem tudi

skrbi? In kje je čuti več veselega petja iz zadovoljnih src, ali v palači bogatinov, ali v koči siromakovi? Če je pa stvar taka, kako more še kdo verjeti, da so posvetni zakladi, čast in veljava pravi smoter in sreča človekova? Ne, ne! Govoriti moramo s knjigo modrosti: Kaj nam pomaga bahati se z bogastvom? Vse je šlo mimo, kot tekoči poslanec, kot ladja, ki se pelje čez valovito morje, o kateri ni več nobenega sledu, ko odide, niti znati pota njenega krmila v valovih; ali kakor ptič, ki po zraku leti, za katerim ni več sledu v zraku, ali kakor izstreljena pušica, ko se zrak razdeli in spet stisne, tako, da se ne vidi njena pot. (Modr. knj. 5. 8.)

In če pridejo oni dnevi, o katerih sv. pismo govori: Meni niso všeč, dnevi starosti, oslabelosti, bolehnosti in smrti — kaj pomaga potem zlato, čast, sviluato ležišče in truma služabnikov? Bolečina je bolečina tudi sredi zlatih gora, žalost in stiska ostane žalost in stiska, in smrt ostane smrt, naj je umirajoči kralj ali berač. Ali sta denar in čast kedaj umirajočemu osušili le eno kapljico smrtnega potu? Če pa ni v vsem tem, kar mi svet dati more, nobene prave zadovoljnosti, nikake istinite sreče in brezskrbnosti, nobene zadovoljujoče tolažbe in pomoči, tedaj vse to nikakor ne more biti isti namen, po katerem naj moj duh hrepeni, za kateri naj se trudi. V pravem namenu človekovem mora biti prava sreča in pravi dušni mir.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

S Šmarne Gore dne 5. januarja. Žalosno se zdi vernemu Slovincu, ako je zapuščena kaka božja pot. Zapuščena pa je božja pot po sodbi ljudstva tedaj, ako ni nobenega stanovitnega duhovnika ondi. Tako zapuščena je že več ko 2 leti božja pot na Šmarni Gori. Vkljub temu pa, da ni duhovnika ondi, se je vendar previdovala od fare iz Vodice, kamor spada Šmarna Gora, tako da je bila od Velike noči pa do Vseh Svetih redno vsako nedeljo jedna sveta maša ob $\frac{1}{2}$ 10. uri na gori, včasih še po dve. Tudi ob delavnikih so bile v tem času skoro redno sv. maše vsaki četrtek, pa tudi druge dneve so prihajali različni bližnji in daljni duhovniki maševat na to božjo pot. Tako je bilo preteklo leto branih 133 maš na Šmarni Gori. Prva izmed teh je bila opravljena dne 16. februarja, zadnja pa dne 27. dec., na sv. Janeza Evangelista dan. Splošno smemo reči potemtakem, da so bile celo leto sv. maše na Šmarni Gori. Obhajancev je bilo celo leto 1534. Tako v duhovnem oziru ni bila nikakor zapuščena ta lepa božja pot. Pa tudi ljudje je niso zapustili. Šmarna Gora ima vedno dosti obiskovalcev, deloma prihajajo kot pobožni romarji, da opravijo tukaj svojo pobožnost in poprosijo Marijo pomoči v dušnih in telesnih potrebah, in teh je večina; deloma pa obiskujejo Šmarno Goro hribolazci, da si razvedrijo srce in si

razvesele oko nad lepim razgledom, ali pa, da si nargajo prvih cvetlic, katere narava posebno na Šmarni Gori zgodaj nudi, ko ravnine še sneg pokriva. Teloh in žanjevec se že sedaj dobiva. Pregledujoč spominsko knjigo „slovenskega planinskega društva“, čudil sem se, kako pogosto nekateri gospodje tega društva obiskujejo to Ljubljancanom jako priljubljeno goro. Še sedaj v zimskem času ni skoro dneva, da bi jeden ali drugi ne prišel gori iskat si razvedrila v lepi naravi. Pa tudi za pokrepčilo je preskrbljeno, ker je sedaj ondodna gostilna v boljših rokah in je vsaki čas dobiti jedila in dobre, zanesljive vinske kapljice. A to ni zadosti za romarja. Duhovnika pogreša. Kaj je le božja pot brez sv. maše? Po duhovniku kliče Šmarna Gora, duhovnika si prosi Marija! Ljubi Bog, pripelji kmalu stanovitnega duhovnika na Šmarno Goro! — Ker je pot na Šmarno Goro precej strma, izrazili so že nekateri romarji željo, naj bi se izpeljala na goro bolj zložna pot, ki bi morda tudi služila za vožnjo pot. Marsikateri bogat romar bi pač kaj rad dal, ko bi se mogel s kočijo peljati na Šmarno Goro, ali pa kak kolesar, da bi se celo s kolesom lahko peljal gori. — Pisec teh vrst ima že načrt, kako bi se dala lahko izpeljati vozno pot iz Tacna na Šmarno Goro, ki bi imela največji strmec 5 m na 100 m daljave, po nekaterih mestih pa še manj. Le denarja še manjka za izpeljavo. Kdor želi take poti, ki bo vrhu tega večinoma po senčnem logu izpeljana, naj pokaže dejansko svojo željo.

Z Vrhniške. Tukajšno kat. društvo rokodelskih pomočnikov napravilo je v kratkem času dve prav zanimivi veselici. Prva se je vršila na Miklavžev večer, druga dne 2. januarja. Obe ste bili mnogobrojno obiskani, osobito pa je zadnja privabila toliko občinstva, da je bila društvena dvorana premajhna. Vse točke so se prav povoljno in v veliko zadovoljnost obiskalcev izvršile. Posebno mnogo smeha izvalil je spretno igran komičen prizor: Jabolčna potica. Veliko začudenje pa je povzročila prekrasna živa slika: Jaslice. Občinstvo, ki dozda še ni imelo priložnosti gledati takih živih slik, je vse presenečeno burno ploskalo angelom in pastirjem. Presrečna hvala vsem, ki so se toliko trudili za dober vspeh veselice. Splošno pa opazamo, da se društvo zelo živahno giblje, odkar ima svoj novi dom. Posebno pa še moramo omenjati zelo pohvalno požrtvovalne Vrhničane, ki se nikdar, posebno pa ob veselicah ne ustrašijo niti truda niti izdatkov, da se le društveno življenje vedno bolj okrepuje. Slava jim. Na Silvestrov večer bil je društveni dom na slavo biserne maše sv. Očeta krasno razsvitljen, za kar ima največjo zaslugo naš neumorni društveni podpiratelj čast. gospod Fran Tršar. Bog ga nam še mnoga leta ohrani. Društvu pa želimo v novem letu krepkega naraščaja in vsestranskega napredka.

Razgled po svetu.

Ljubljana. Po posredovanju državnih poslancev slovenskih se bodeta pričeli pogajati kat. narodna in liberalna stranka, da bi dosegli med seboj spravo in potem složno in jedino delovali v korist našega naroda. Koliko je škodovala ta nesloga Slovincem, nam je le predobro znano. Zato želimo prav srčno,

da bi dosegli obe stranki sporazumljenje in trajno spravo. Vendar se je bati, da pogajanja ne bodo imela zaželenega vspeha, ker se liberalno glasilo „Narod“ prav zelo spotika na tem, da bi bil program združenega delovanja na krščanskem stališču. Grozno se gospodje res boje vsega, kar le nekoliko spominja na katoliško.

Ogersko. Kakor pri nas, tako vladajo tudi v ogerski drž. polovici žalostne razmere. Tudi tam se mora bojevati vlada radi pogodbe s poslanci. Močna neodvisna stranka se protivi z vsemi silami proti temu, da bi imela Ogerska z Avstrijo skupno colnino. Najbrže bode moral tudi ogerski ministerski predsednik zbor zaključiti in z naredbo obnoviti za nekaj časa pogodbo. Vlada in poslanci bi pač bolj pametno storili, mesto da se med seboj trgajo, tlačijo slovanske narode in uganjajo vsa mogoča nasilstva, ako bi nastopili krepko proti naraščajoči socialni demokraciji. Kako močna je na Ogorskem že ta stranka, dokazuje shod, katerega je sklicala neodvisna stranka, da bi protestovala proti nagodbi. Socialisti so namreč še pred določeno uro napolnili vso dvorano. Poslanci neodvisne stranke, to videči, seveda niso šli na zborovališče, temveč so čakali v stranski dvorani, če bi morebiti socialisti odšli.

Toda soc. demokrati niso le ostali, temveč njih število je vedno bolj naraščalo. Posamezne klice neodvisnežev: „Živela neodvisna Ogerska!“ so prepili surovi, socialisti s klici: „Živela socialna demokracija! Pravice in kruha!“ Neodvisnim poslancem so klicali socialisti: „Poberite se! Ven z njimi!“ Zlasti so divjali proti posl. Kušutu, sinu zloglasnega prekucuha iz leta 1848. Tako je neodvisna stranka žalostno pogorela na tem shodu.

Hrvatska. Madjarska oblastva ravna grozovito z nesrečnimi Hrvati. Kmetje v Sjeničaku so pred par meseci ubili tri uradnike, ker se jim je pripovedovalo, da so ti prišli v vas, da bi vse prebivalce prepisali v drugo vero in jih pomadjarili. Tega umora se je vdeležila vsa vas. In glejte, kako milostljivi so bili madjarski sodniki: obsodili so jih samo najst k smrti na vešalih, osem pa v dolgoletno ječo. Tako se hočejo priljubiti Madjari hrvatskemu narodu. Koliko vspeha bodo imeli, to vedo najbrže že sami.

Slavonija. Doslej so spadali v Srbiji živeči katoličani v škofijo prevzvišenega djakovarskega škofa Josip Jurij Strossmajer-ja. Po pogodbi pa, katero je sklenila srbska vlada s sv. stolico, bodo dobili srbski katoličani lastno upravo, lastnega škofa, in se bodo torej ločili od djakovarske škofije.

Nemčija. (Protestanti podpirajo katoliške misijonarje.) Pred par tedni je odšel brat nemškega cesarja na Kitajsko. Povod temu potovanju je ta, da bi se vzgled Nemčije povzdignil na Kitajskem. Sodeči po pismu, katerega je poslal nemški cesar papežu, ima potovanje še drug namen. Viljem II. pravi v pismu sv. očetu, da so katoliški misijonarji v vedni nevarnosti, in da vsled kitajskega divjaštva ne morejo delovati; zato se je on odločil, da pošlje svojega brata, da napravi red in vzame v varstvo katoliške misijonarje. Torej protestantski vladar varuje katoliške misijonarje in njih vernike! Spoznal je, da so katoliški misijonarji jedini širitelji prave omike, ki ne pridobivajo narodov z mečem, temveč pridobivajo njih srca z naukom žive vere na križa-

nega Kristusa. Kje so pa protestantski misijonarji? Ti mislijo, da se širi krščanska omika z mrtvimi črkami; na stotisoče izvodov prevedenega sv. pisma razdajo, a brez žive besede, brez vzgledov, brez požrtovalnosti; mislijo, da morajo varovati življenje svoje zaradi svoje družine, da je treba skrbeti za časni blagor. Če tudi pogani ne dosežejo večne blaginje. Katoliški misijonarji pa žrtvujejo časni blagor za večnega; nesebično se žrtvujejo za poganke nesrečnike; od tod torej ta naklonjenost nemškega cesarja kat. misijonom.

Rim. Okoli 3000 vernikov vsakovrstnega stanu se je vdeležilo novega leta dan sv. maše, ki jo je daroval sv. Oče. Zdravje njegovo je izvrstno. — Tudi po Kranjskem so na mnogih krajih prav slovesno praznovali veseli dan. Po raznih trgih in vaseh so bila v predvečer med slavnostnim zvonjenjem razsvetljena okna. Drugi dan so se povsodi vršile slovesne službe božje in darovanja za sv. Očeta. Liberalni ljubljanski mestni odbor je poslal papežu čestitko. Pri tako slovesni priliki je moral vendar župan Hribar omenjati, da ni sedanji katolicizem več isti kakor je bil nekaj. Mi pa menimo, da sv. katoliška cerkev še vedno uči tisto, kar je učila ob času apostolov — Nekateri gospodje menda ne morejo drugače živeti, ako ne napadejo vsaj od strani katoličanstva.

Rim. Nova vlada ima jako težavno stališče. Že sama na sebi je pravi nestvor. Vladni Rudini in opozicijski Zannardelli sedita na ministerskih stolih. Vladna in opozicijska stranka sta skoro jednako močni. A grozno čudna je ta laška opozicija. Sestoji iz med seboj popolnoma nasprotnih elementov: pijemontski liberelec Giolitti, stari Crispi in radikalni Cavallotti sede s svojimi strankami v opoziciji. Najbrže ne bode tako čudno sestavljena zbornica dolgo gospodarila; pri morebitnih novih volitvah bode pa vlada že gledala, da si pridobi večjo večino.

Vatikan. (Božični nagovor sv. Očca na kardinalski zbor.) kateri mu je izročil o božiču čestitke k novem letu, se je nanašal večjidel na zemeljski mir, katerega so o Jezusovem rojstvu oznanjevali angeli nad betlehemskim hlevom. Priznal je sv. oče, da radi pokvarjene narave ljudstva ne bode še trajnega miru med posameznimi narodnostmi in med posameznimi slojevi človeške družbe. Boj bode, — če tudi ne krvavi. Krščanstvo je pa prineslo narodom pravi mir, mir notranji, dušni. Potem je omenil sv. oče italijanskih razmer in rekel, da italijanski narod vedno bolj spoznava, kako ga je protipapeška politika prevarala, in kako se vedno bolj obrača k papeževi stolici. Izrekel je ob enem nado, da bode tudi sama vlada nekoč sprevidela, da bi bilo v korist cele Italije, ako zadobi papež popolno samostalnost in neodvisnost.

Rusija. V začetku so bile videti razmere mej stolico in rusko vlado bolj ugodne nego sedaj. Deportacija katoliškega škofa v Odesso je vznemirila močno sv. stolico. — Misijoni močno napredujejo. — Nedavno je poslala katoliška višja duhovščina caru svojo udanostno izjavo, za katero se je car lepo zahvalil ter obetal svojo naklonjenost.

Francosko. Francoski katoličani se hočejo ravnati po navodilih sv. očeta ter skupno postopati, da pridejo konečno do zaželenega vspeha. Seveda je prej nemogoče kaj doseči, dokler so na vladnem

krmilu sami prostozidarji in nasprotniki katoliške cerkve.

Škof Angoulemeški o Leonu XIII. Nedavno je bil francoski škof iz Angouleme pri papežu Leonu XIII. ter je o tem obisku izdal pastirski list, v katerem mej drugim piše: Drugič sem bil sedaj na potu poklonit se Petru, živečemu sedaj v Leonu XIII. Še vedno stojim pod vtisom, ki se polasti vsakogar, kateri se približa namestniku božjemu na svetu. Ta veliki in častiti starček je za me podoba večno mlade cerkve. Našel sem ga mlajšega, nego pred štirimi leti in nisem si mogel kaj, da bi mu tega ne bil omenil. Zdi se, da leta sicer tako razjedajoča gredo mimo njega, ne da bi se ga dotaknila, in vendar bo štel on v prihodnjem mesecu marcu 88 let. Vidi se mi približno tudi, da izgublja znamenja starosti. Njegov lep obraz zdi se nekako prozoren; njegov pogled je vedno poln ognja, ob enem pa mil in dobrohoteč; njegovo vedenje je živahno, nekako nervozno, glas njegov je krepak, poln in ljubezniv. Še vedno mu je jednako jasen njegov duh, vzlasti vzbuja občudovanje njegov spomin. O njegovi živahni domišljiji niti ne govorim, to kaže poezija, s katero se še vedno peča. Dejal mi je, da po noči ne spi več nego tri ure ter da nadomestujoč spanje, ki tako urno beži pred njim, sklada pesmi. Poezija, to je njegov počitek. Predno sem se ločil od njega, naštel mi je imena mnogih, katere blagoslavlja in ni izpustil nobenega, ki sem mu ga v ta namen priporočil. Dejal nam je: Blagoslavljam vaše namestnike, vaš kapitelj, vso duhovščino, vaša semenišča bogoslovna in deška, vaše verske družbe, šole, vaše vernike, z besedo vse. — Povejte jim, ko se vrnete, da je moja lubezen do Francoske nevenljiva. Ljubim jo, ker ima Bog ž njo velike namene. Pri vsem, kar o njej govorim in zanjo delam, imam jedini namen: Videti jo veliko in krščansko na onem mestu katero ji na svetu določa njena preteklost in njena starodavna slava. Toda treba je, da se vrne k Bogu in dejanskemu krščanstvu ter da spolnuje zapovedi božje in cerkvene. Ne vem, ako vas še kedaj vidim; toda kadar slišite, da sem umrl, molite zame in recite: On je Francosko ljubil neizmerno.

Angleško. Lansko leto vršča se 1400letnica sv. Avgušтина je dokazala, da je stanje katoliške cerkve v celi Angliji jako ugodno. Katoličani se nimajo bati nikakih preganjanj, ampak uživajo popolno versko svobodo.

Afrika. Neki indijski poveljnik se je nedavno mudil v Rimu in prosil papeža katoliških duhovnikov, češ da želi 3000 Nestorijancev prestopiti v katoliško cerkev.

Severna Amerika. Pred nekaj dnevi so otvorili v Washingtonu novo katoliško vseučilišče z velikim sijajem. Vsi svetni in duhovni dostojanstveniki so se vdeležili otvoritve, tako n. pr. apostoljski delegat, nadškofje iz Bostona, New Yorka, St. Paula, Filadelfije, St. Francisca, iz S. Fé e Damaska, veliko škofov in nešteta množica duhovnikov in drugih ljudi. Ko je otvoril ravnatelj Mons. Conety vseučilišče, se je v daljšem govoru spominjal sv. očeta, govoril je o bodočnosti vseučilišča, jedinega doslej v Ameriki, na katerem se bodo poučevalo v vseh strokah višje izobrazbe. — Tudi gmotno kažejo Američani, kako cenijo novo vseučilišče; društvo d' Ibernica mu je podarilo 120.000 gld., in neki di Briena 350.000 gld.

Upati je, da bode dosegel ta zavod najpopolnejših uspehov.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec januarij (prosinec 1898)

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen

Poklic v duhovski stan.

Nobenega Boga in nobenega Gospoda! to je bil ne davno splošni bojni klic v taboru brezbožnosti. Toda to je bilo vendar preveč jasno rečeno; marsikdo se je tega ustrašil; ker človeško srce je že po naravi verno ter išče svojega Stvarnika, svojega Gospoda in Boga, in najde samo v njem mir in srčco. Zato so nekoliko popustili — ne v boju — samo v bojnem kliku proti Bogu in veri, in so rekli: vera je privatna stvar. Toda ljudje so vedeli le predobro, kako resna je ta beseda onim, ki niti privatnega premoženja ne morejo videti, še veliko manj privatne vere, katero pri vsaki priliki očitno zasramujejo in smešijo.

Sliši se pa že tudi drugi klic: Živela vera! Doli z duhovniki! To je volk v ovčjem oblačilu; ravna se po priznanem pravilu: udari pastirja, potem se bode čeda sama razpršila.

Dobri pastir je drugače govoril: „Pojdite tja in skažite se duhovnikom!“ je rekel gobovim, kateri so prosili ozdravljenja; in če le kje, ni Odrešenik Jezus Kristus glede duhovništva razveljavil postavo in preroke, temveč spopolnil.

„Meni je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji, je rekel svojim mašnikom: pojdite torej in učite vse narode in krščujte jih v imenu Očeta, Sina in sv. Duha in učite jih spolnovati vse, kar sem vam zapovedal.“ In zopet: „prejmite sv. Duha, katerim bode grehe odpustili, so jim odpuščeni, in katerim jih bode zadržali, so jim zadržani.“ In zopet: „Resnično vam povem: karkoli bode na zemlji zavezali, bode zavezano tudi v nebesih, in karkoli bode na zemlji razvezali, bo razvezano tudi v nebesih.“ In slednjič: „Kdor vas posluša, mene posluša, in kdor vas zaničuje, mene zaničuje; kdor pa mene zaničuje, zaničuje njega, ki me je poslal, Očeta.“

V tem trenutku mora duhovništvo s popolnimi pravicami stopiti na čelo družbi človeški, katera zahteva prerojenja,“ je rekel Jožef de Maistre v začetku tega stoletja, ko se je pričela Evropa po strašni revoluciji zopet zbirati in ko se je hotela povrniti k veri krščanski, od katere je bila odpadla. Ta isto moramo zahtevati danes ob koncu stoletja, da zavzema namreč duhovščina tisto mesto v človeški družbi, katero ji je določil Bog, kajti družbi proti danes veliko strašnejša in splošnejša prekucija, kakor je bila v prejšnjem stoletju. Globoko moramo torej obžalovati raznanje onih krivičnežev, ki skušajo duhovništvo z različnimi sredstvi oropati njegovih božjih predprav. Čuden je tudi nasvet onih slabotnežev, ki menijo, da naj bi duhovnik bolj skrivaj svoj značaj, da bi ne odbijal na tak način ljudstva od sebe.

Nasprotno, „trume so utrjene in leže raztrepane kakor ovce, katere nimajo pastirja,“ in zahtevajo

vodnikov, postavljenih od Boga, ki morejo krepko nastopiti.

Žetev je velika, ali delavcev je malo; prosite torej Gospoda žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev. Duhovnikov potrebujemo, sicer izgine vera v katoliških deželah; sicer se ne more nazaj pridobiti, kar je odpadlo v krive vere, ali pridobiti dežele, ki živé robstvu nevere in divjega barbarstva. Polje za delo je neizmerno, in vsak dan raste težava in velikost dela, dokler bode število delavcev tako majhno. Sicer je pa stvar krščanskega ljudstva, da pošlje iz svoje srede z božjo milostjo te delavce.

To velja najprvo krščanskim starišem. Naj bi se nikar ne branili, če kliče Gospod njih otroka v mašniški stan; kajti to je velika milost, največja čast, ki more doleteti krščansko družino. Žali, kako pogosto se upirajo ubogi stariši iz sebičnosti, in bogati iz prevzetnosti spoznanemu poklicu otrok!

Dolžnost dušnih pastirjev je, da skrbе za naraščaj mašništva; paziti morajo na nadarjenost in prve nežne kali duhovniškega poklica, dajati morajo v ta namen prvo izobrazbo, prvo navodilo po potu k svetosti.

To je tudi dolžnost vsakega, ki ima opraviti z izgojevanjem in poučevanjem, od prvih početkov do visokih šol. Zlasti morajo varovati mašniški poklic proti nevarnostim, katerim je v današnjih različnih zavodih in šolah izpostavljen.

Vsi, ki so bolj premožni, so dolžni, da podpirajo duhovska in deška semenišča in posamezne nadobudne mladeniče na potu mašništva, s svetom in dejanjem.

Slednjič je dolžnost vseh brez izjeme, da molijo. Cerkev je postavila za mašniško posvečevanje posebne čase, kvaterne čase; določila je post, pokoro in molitev o kvaternih časih, da bi nam poslal Bog dobrih duhovnikov. Prav nič preveč bi ne bilo, ljubi bralec, ko bi ti vsako kvaterno nedeljo zmolił rožni venec za dobre duhovnike.

b) Posebni nameni:

15.) **Sv. Pavel, puščavnik.** Verske družbe. Upravljanje cerkva. Zaželjene premostitve.

16.) **Praznik presv. imena Jezusovega.** Proslava krščanskega imena. Mir med avstrijskimi narodi.

17.) **Sv. Antonin, opat.** Redovni novicijati. Bolniki v nevarnosti, da izgube službo. Žrtve pijančevanja.

18.) **Sv. Petra stol.** Rimsko vprašanje. Zadeve o imenovanju svetnikov. Vredniki katoliških časopisov.

19.) **Sv. Kanut.** Angleško in Irsko. Da bi se premagale težavnosti socijalnega vprašanja. Zopetno združenje ločenih zakonov.

20.) **Ss. Fabljan in Sebastijan.** Vojaški stan. Žalostne verske razmere po mnogih vojašnicah. Odvrnitev nalezljivih boleznij. —

21.) **Sv. Neža.** Spoznanje neprecenljive vrednosti nedolžnosti in devištva. Dekliška društva. Premaganja strastnega čitanja.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprosnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev

varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Mladenič, katerega muči huda bolezen v prsih in nosu, se priporoča v molitev in varstvo njegovemu patronu sv. Ivanu.

Listek za raznoterosti.

Duhovske spremembe v lavantinski škofiji Gosp. Jož. Tombah, nadžupnik in dekan v Rogatcu, je dobil župnijo sv. Petra pod Sv. gorami. — G. kaplan Alojzij Cizerij je postal provizor pri Sv. Jakobu v Slov. gor. in gosp. Mart. Lah provizor pri sv. Emi. — Gosp. Jož. Roštohar, župnik v Zdolah, je vsled bolehnosti stopil v začasni pokoj, to župnijo začasno oskrbuje gosp. Henr. Verk, dekan na Vidmu. — Župnija sv. Jakoba je razpisana do dne 13 februarja.

„Voditelj v bogoslovnih vedah.“ Ko se je mariborska duhovščina povodom novega leta poklonila mil. knezoškofu dr. M. Napotniku, so mej drugim. mil. gosp. knez in škof naznanili, da začne v kratkem izhajati slovenski bogoslovni list: Voditelj v bogoslovnih vedah.

Darovi sv. Očetu. Povodom biserne maše sv. očeta Leona XIII. je poslalo več vladarjev lepih darov sv. očetu. Sultan mu je daroval dragocen prstan, kraljica španska krasen kelih okrašen z dragimi kamnji, predsednik francoske republike šest prelepih posod za cvetice, a naš presvitli cesar Frančišek Jožef 50.000 gld. v zlatu z dragocenim zabojem.

Šestdesetletnico mašništva je obhajal sv. oče brez kakih posebnih slavnostij, pač pa se pripravljajo večje slovesnosti za mesec februar, bo bode slavil papež Leon XIII. dvajsetletnico, odkar je bil povzdignjen na stol sv. Petra. Izmed 262 prednikov njegovih jih je doseglo le najmanj 20 leto svojega vladanja, namreč: sv. Peter (34–67), sv. Silvester (314–337), Leon Veliki (440–461), Hadrijan I (771–795) Leon III. (795–816), Aleksander III (1159–1181), Urban VIII. (1623–1644), Klemen XI (1700–1721), Pij VI (1775–1799), Pij VII (1800–1823) in Pij IX. (1846–1878).

Še bolj redki so papeži, ki so obhajali šestdesetletnico mašništva. Poslednji je bil Benedikt XIV., umrl l. 1758 v starosti 83 let. Še noben papež pa ni obhajal dvajsetletnico vladanja in šestdeset letnico mašništva. — Ako toraj Leon XIII. v kratkem (čez 1 mesec) doseže 20letnico, odkar je postal papež, je on jedini izmed vseh bivših, kateri doseže dvajsetletnico pontifikata in ob jednom šestdesetletno slavje mašništva.

Lep prizor so videli 10. decembra v stolni cerkvi v Salzburgu. Med pobožnimi verniki je bila v cerkvi tudi nadvojvodinja Ana Toskanska in neki slep mož Ferdinand Süß. Zadnji je hotel iti iz cerkve, a ne more najti izhoda ter tava sem ter tja. Marsikateri vernik je opazil slepca, a ni se zmenil za njega. Sedaj pristopi k njemu nadvojvodinja, ga prime za roko in izpelje iz cerkve. Seveda ni slutil ubožec, da ga tako plemenita gospa vodi. Okoli stoječi so mu povedali vso stvar. Slepí mož in vsi drugi so občudovali ponižnost nadvojvodinje in sklenili ta prizor objaviti.

Samomorci. Grozno je, kako se množe samomorci. V Evropi se jih usmrti vsako leto po 60.000. in onih, o katerih se ne ve dobro, če so se sami umorili. je še enkrat toliko. Med drugimi se umori vsako leto tudi nad 2000 nedoraslih otrok! Kdo je temu kriv? Nihče drugi kakor ravno slaba vzgoja. In skušnja uči, da je velika večina samomorcev takozvanih „olikancev“, ki so obiskovali višje šole. Kje torej naj iščemo pravega vzroka temu? V brezverskih šolah. Tam se pokvari nešteto mladeničev; pogubni nazori se jim ucepijo v srce in vzame se jim najdražja svetinja, sv. vera. Ne prosijo pošteni katoličani torej brez vzroka verske šole.

Branitelj križa. Leta 1794. so zdivjani samosilniki francoski grozovito gospodarili v svoji domovini. Preganjali so duhovnike in sploh vsakega, ki je ostal zvest katoliški veri. Pogumni kmetje v pokrajini Vendee so se pa odločno uprli temu počenjanju; a bilo jih je premalo, da bi sami spravili v pravi tir; opraviti niso mogli veliko, če tudi se popolnoma nikoli niso udali. O junaštvu teh hrabrih bojnikov za Boga in vero vedo veliko povedati. Neki popotnik pripoveduje to resnično dogodbo:

Okrutni vojaki krivične tedanje vlade francoske so zasačili neke na samem možu, ki je bil oborožen in se je boril v vrstah upornikov. Bili so ravno blizu nekega križa, ki je stal ob poti. Od daleč pa se je videla domača biša jetnikova. Vojaki mu jo pokažejo, rekoč:

„Glej, tam živi tvoj oče in tvoja družina, tam si bil rojen. Če nas hočeš ubogati, pustimo ti življenje in lahko se vrneš tja“.

S solzami v očeh pogleda kmet svojo rojstno hišo in odgovori:

„A kaj naj storim, da bom prost?“

Neki vojak mu da v roko sekiro z besedami: „Posekaj oni le križ!“

Ripoš — tako je bilo kmetu ime — vzame sekiro in se približa križu. Drugi jetniki, ki so stali poleg z zvezanimi rokami, se prestrašijo in obrnejo obraze v stran, misleč, da se je tovariš izneveril Bogu. A Ripoš skoči k križu, zavihti sekiro in zakliče: „Smrt onemu, ki se upa dotakniti križa Jezusa Kristusa! Braniti se hočem do poslednjega vzdih!“

Vojaki osupnejo in se nekoliko časa niti ne ganejo. Junak Kristusov stoji tam z bliščečimi očmi in veličastnim obrazom. Toda kmalu se osvestijo in planejo nanj kakor besni. Brani se dolgo, a naposled onemore. Vržejo ga na tla, krvavečega iz številnih ran. Toda še se drži križa. Nastavijo mu na prsi bajonet in zahtevajo vnovič: „Razdeni to znamenje praznoverstva, in pustimo ti življenje.“ On pa zbere poslednje moči, približa se križu, objame ga in — umrje. Morilci pa posekajo križ, ki pade poleg svojega branitelja. Pokopali so pogumnega moža na onem mestu, kjer je pretrpel smrt za svojo vero.

Ali ste že tudi molili za sina? Neki plemenitnik je prišel k župniku F. ter ga ves obupan vprašal, kaj naj stori s svojim nebrzdanim sinom. „Glejte, vse sem storil; vspodbujal sem ga s hvalo, kjer sem ga le mogel; ošteval sem ga in grajal, kadar je zaslужil; strašil sem ga z grožnjami, bodril z obljubami; kaznoval sem ga že občutljivo in uporabil vse mogoče pomočke. Skratka, storil sem zanj vse.“

Župnik je poslušal nesrečnega očeta popolnoma mirno, potem mu je odgovoril: „Ali ste že tudi molili za sina?“ — „Ne, tega pa še nisem storil.“ — „Če niste za sina še molili,“ reče župnik, „torej še niste vsega storili. Molite zanj, in Gospod bode spreobrnil njegovo srce, in doživeli boste še veselje na svojem sinu.“ — Leto pozneje je prišel dotični gospod zopet k župniku. „Gospod, resnica je, kar ste mi rekli pred letom, da za svojega sina še nisem vsega storil, ko nisem zanj še molil. Poskusil sem, kar ste mi nasvetovali, in glejte, danes imam sina, kakoršnega si le more vsak oče želeti.“

Kršćanska srčnost. Lep vzgled krščanske vstrajnosti in srčnosti nam je vojaški duhovnik Tomaž, kojega so vjeli Turki v španski vojski l. 1578. Prodali so ga kot sužnja nekemu bogatemu Turku, ki si je mnogo prizadeval, da bi zatajil duhovnik svojo vero in prestopil k Izlamu. Ker se duhovnik ne uda, se razsrdi njegov gospodar in ga ukaže vreči v ječo. A jetnik ni počival v ječi. Tu je spisal imenitno delo „Trpljenje Kristusovo.“ Ko je bil kmalu nato odkupljen ni hotel iti na Portugalsko, ampak šel je v Marokko, da bi ondi podučeval okrog 2000 kristjanov, ki so bili jednako njemu prodani v sužnost. Kedar koli so prenehali z delom, sklicali jih je in potrjeval v veri. Mnogo odpadnikov je spreobrnil. Španski kralj Filip II. je naročil svojemu poslaniku v Marokki, da naj privede Tomaža, češ da ga hoče videti njegova sestra grofica Linares. Kaj je odgovoril apostol vere? Umrjeti hočem med sužnji. — Na smrtni postelji je dal sklicati še enkrat vse sužnje, jih še enkrat potrdil v veri in naposled blagoslovil. Umrli je kot pravi apostol ljubezni do bližnjega.

Pravo spoznanje. Neki imeniten gospod je umrl v obupu, ko je premišljeval svoja mladeniška leta. „Služil sem svojemu knezu z vso udanostjo in požrtvovalnostjo, a kaj mi more pomagati sedaj, ko se mi bliža zadnja ura,“ je dejal umirajoči. „Pozabil sem bil Boga in nisem se brigal zanj. Kaj mi pač poreče, kedar stopim pred njega, da prejmem zaslužen plačilo? — Neutolažen je umrl. Gotovo je to bila žalostna smrt.“

Varstvo božje. Šolski bratje v Port Said so prebivali v jako slabem poslopju, ki se je nedavno porušilo. Istega nesrečnega dne je zvonil zakristan pol ure prej nego po navadi k večerni molitvi, meneč da je že čas. Bratje, ki so bili navajeni točnosti, so odšli v cerkev.

Komaj so zapustili hišo, že se je podrla. Prav gorko so se zahvalili božji previdnosti, ki jih je rešila pogina. — Prostomiselniki bi trdili, da je bil to — slučaj.

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstvo: Neimenovan iz Varaždina 10. gld. — Čast. gosp. Fr. Dolinar, župnik Topolski, 4 gld. 20 kr. — Čast. g. Al. Stroj, nunski katehet v Ljubljani, 57 gld. — Čast. g. P. Matej Vidmar, katehet v Kamniku, 14 gld. 30 kr. — Čast. gosp. Al. Hutter, provizor v Koprivni na Koroškem 14 gld. — Čast. g. Fr. Jarc, župnik na Mirni, 7 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: 80 kr.

(Drugi darovi prihodnjic.)